

Bez Vás by to nešlo...

Babí léto

hudba a text Tomáš Hurt

Ani léto, ani zima, něco napůl.
Podzim dělá svému jménu čest.
Litry vody z ocelových mraků
kropí všechen prach z polních cest.
Teplou už svou vládu předává,
pak přijde jen zima sychravá.

R: Ještě tu však máme babí léto,
co přináší pár hřejivých dnů.
Netřeba se ke kamnům tulit,
spíš vylézt, jak šneci z ulit
a užít slunečních paprsků.

Mlhy svým závojem začly rána halit.
To už dávno není výjimkou.
A jakýpak malíř jal se listy stromů barvit,
maje v ruce štětec s paletou.
Teplou už svou vládu předává,
pak přijde jen zima sychravá.

Teplou už svou vládu předává,
pak přijde jen zima sychravá.

R: Ještě tu však máme babí léto...

Do duší

hudba a text Hanka Dvořáková

Když stíny jsou moc dlouhý, delší než tvoje ruce.
Když máš v sobě touhu do dalek jít.
Když hoří v tobě oheň, ale doutná tvoje srdce,
možná v těch dálkách chceš najít klid.

R: A tak zavoláš si z plna hrdla
slova, co tě někdy trochu přidusí.
Voláš do míst, kam bys nedohlédla.
Voláš, voláš do duší.

Když stíny jsou moc dlouhý, delší než tvoje nohy.
Když probouzí se den, ty máš stále noc.
Toužíš se podívat ze země do oblohy.
Nevíš, co tam hledáš, přitom to chceš moc.

R: A tak zavoláš...

R: A tak zavoláš...
...
Voláš, voláš do duší.
Voláš, voláš do duší.
Voláš, voláš někam do duší.

Jarní dešť'

*hudba Honca Nessie Kopta,
text Ondřej Valta*

Když smělé kapky si ustelou v tvých vlasech
a jiná krůpěj se tříští o tvé řasy,
v pohledu letmém tvém zůstávám zasažen
a navždy pohlcen v půvabu tvé krásy.

A chladná paže se zvedá spolu s tváří
a hledá úkryt v mém svetru kolem pasu.
A jak se obě těla bokem přivínou,
uslyším chvějící se povzdech z tvého hlasu.

R: Voniš loukou a máš chuť skořice a medu.
A s tou chutí mícháme náš recept na štěstí.
Vyznat z pout citů se časem nedovedu,
jen stéblem ovinout tvá útlá zápěstí.

S lavičkou starou tu zbyl jen kámen s křížem
a jarní deštičk zkrápi zbylá suchá místa.
Povadlou trávu padlou k zemi znovu křísí.
Ve jménu lásky chceš zůstat ateista?

R: Voniš loukou...

Krajina promoklá se zdobí rouškou z mlhy.

Varování

hudba a text Hanka Dvořáková

Zase padá listí a vzduchem lítá prach.
Vítř cesty čistí - asi od zklamání.
To spadány listí na podrážkách mých snah,
ještě trochu připomene tvoje přání.

R: Co komu kdo dluží už dávno dešť' spláche',
jenže na jazyku leží příchut' po zklamání.
Tak co ti ještě svěří, nebo máš strach,
že tvůj stín nese varování.

A pak slyším slova, že vítr coši septá.
Otáčíš se znova, vstříci setkání.
Ta nevyřčená slova mám v zádech i když se neptám,
přicházejí znova bez varování.

R: Co komu kdo dluží už dávno dešť' spláche',
jenže na jazyku leží příchut' po zklamání.
Přichází často a na nic se neptá,
ve svých rukách nese varování.

Když pak padá listí, vzpomínka se vrací.
Stopy prý jsou čistší - to mu však nezabrání.
Vždy když padá listí, padají i slova.
Slyšet je, chce velký odhodlání.

R: A co komu kdo dluží už dávno dešť' spláche',
jenže na jazyku leží příchut' po zklamání.
Ve vzduchu visí, že jsi byl lhář,
proto tvůj stín nese varování.

Nejsme v pohádkách *hudba a text Tomáš Hurť*

Už nadešel večer a ještě než půjde spát,
chce chlapec, schoulen v peřinách,
pohádku poslouchat.

O statečném princí, co draka porazil,
aby z jeho strašných spárů
krásnou princeznu zachránil.

R: To se běžně v pohádkách
z dětských knížek stává,
když hrdinský čin odměňuje
jenom čest a sláva.

To se běžně v pohádkách
z dětských knížek stává,
když hrdinský čin odměňuje
jenom čest a sláva.

Zpátky ale k příběhu, jež se začal vykládat.
Tam, kde jsem jej skončil, zkusím navázat.
Chlapec ani nedutá, chce celý příběh znát.
Zda zůstane princ s princeznou
a budou spolu panovat.

R: To se běžně v pohádkách...

R: To se přece v pohádkách...

O tanci

hudba a text Hanka Dvořáková

Včera jsem chtěla tančit, ale hudba nezačla hrát.

Včera jsem chtěla tančit, noci se protancovat.

Včera jsem chtěla tančit, už pro ten pocit,
kdy se ti točí hlava jako z vína. Ale ty jsi ze sna neprocit'.

R: Tak hudbo hraj, hraj, hraj,
já chci tančit, klidně sama.
Hudbo hraj, hraj, hraj,
celou noci až do rána.
Přede mnou vyji vlci, často tu slídí.
Samota je těžkej pocit, ale u mě dnes nepořídí.
Tak hudbo hraj.

Včera jsem chtěla tančit, ale zůstala jsem stát.

Včera jsem chtěla tančit, s rytmem v těle si hrát.

Včera jsem chtěla tančit, už pro ten pocit,
kdy se nechám tebou vést. Ale ty jsi ze sna neprocit'.

R: Tak hudbo hraj, hraj, hraj...

Když se mi rozlije ten rytmus po těle,
pak už je jedno, co kdo říká si.

Nespoutá a opije, celou mě obejmě.

To je ten moment, kdy není třeba víc, než to, že jen jsi.

2xR: Tak hudbo hraj, hraj, hraj...

Zpívejme pro radost

hudba a text Tomáš Hurť

Celý týden mám všelijaký plány,
z pozvání známých vybírám.
Říkám si, vždyť vikend je před námi
a s ním spoustu volna mám.

Páteční večer a sedím doma sám,
unaven z práce nemám sílu.
Přesto svým známým zavolám,
večer už sedáme si k jídlu.

R: Pojď, přisedni si k nám,
jsí tu milý host. úúúúú
Vínem naplň džbán,
zpívejme pro radost. úúúúú

Mluvíme, smějem se, hrajeme dámu,
večer musel ubíhat.
Zábava končí až brzy k ránu,
kdy se nám všem už chce strašně spát.

Vždyť na světě jsi přece jenom jednou,
tak proč jen život přežívat?
Neměj nikdy svoji mysl černou,
ať můžeš stále slychávat.

2xR: Pojď, přisedni si k nám...

Klobouk ve větvích hudba a text Ondřej Valta

Kmeny unavené do větru vypouštějí
zbylé listy starých buků nad tráti.

A i když slunce s vyhrátím už neobstojí,
v paprscích podzimních tvé oči oslepi.

Prastará rozhledna svou střechu v mlze skrývá.

Jak dlouho střeží kraj, jsi ztratil ponětí.

Poslední ptáci v křoví řady sešikují,
než se v jižní světy spolu rozletí.

R: Kolikrát jsi napsal, že se vrátíš
pro mě a svůj klobouk ve větvích,
když po jeho letu z římsy staré věže,
jsme oba vleže vpluli v letní hřích.

Léta plynou, minulost často chutná slaná.

A k nám dvěma už se nikdy nevrátí.
Má tvoje oči, nos a malé teplé dlaně,
když spolu obcházíme buky nad tráti.

Kmeny unavené do větru vypouštějí
zbylé listy starých stromů nad tráti.
Poslední ptáci v křoví řady sešikují
a snad se s námi v lepší časy rozletí.

Ty hudba a text Ondřej Valta

Každý večer než ulehnu spát
si připomenu, že tě mám rád.
V krajině zatrpklých tváří
ta tvá vždycky úsměvem září
jako tenkrát.

A nemusíš sám sobě lhát,
přestože táhne ti na padesát.
Láska je báseň, co srdcem nelze předstírat.

A ze všech tvých tajemných míst
se můžeš radovat, ale nesmíš z nich číst.
Otevřu okénko vášně,
po letech přeci jen znáš mě,
zbyde jen fíkový list.
Přestože bejvám si poměrně jist,
jak umím bojovat o svou kořist,
někdy tě dostanu tak, až mi spadne čelist.

A nemusím sám sobě lhát,
taky ti táhne už na padesát.
Láska je báseň, co srdcem...,
láska je báseň, co srdcem...,
láska je báseň, co ničím nelze předstírat.

...než ulehnu spát
...než ulehneš spát
...než ulehnu spát.

Toulavá kočka

hudba a text Hanka Dvořáková

Všude kolem černá tma
a já ze sebe zase tahám barvy.
Jako vždycky naopak, to dobře znám.
Stejně to dál zkouším, jestli tu tmou neobarví,
přemalovat nejde, tak do tý tmy dveře otvírám.

Pak nocí se toulám jak toulavá kočka,
v oblacích lítám, i když zůstávám stát.
Kočka co nečeká, kdy kde kdo počká.
Ta, co se neptá, kdo jí má rád.

Chvilku se tak cítit jak tahleta kočka,
co po nocích nechytá si svůj vlastní splín.
V koutě se rozplyne jak sněhová vločka,
já jsem ta kočka a ty jseš můj stín.

R: Na těch dveřích byl však nápis,
že ve tmě někdy číhá pes.
Jseš kočka, tak zatni dráčky,
přeče tě nedohoní kdejaký běs.

Utíkej nocí jak toulavá kočka,
co pod lampou neměří si svůj vlastní stín.
Divoká šelma v tobě už nepočká,
nikdo tě nechytí.

3x Zbyde po tobě z prachu dým,
nikdo tě nechytí.

3x Nikdo tě nechytí.

Podzimní nálada

hudba a text Hanka Dvořáková

Spadaný jehličí uprostřed listí
a ořechy tak naplň vyloupaný
v korunách stromů.
Kolem zní hlasy. Jsou tak tiché, že nic není.
Už je čas. Tak se vracím domů.

R1: A sny mi stékají po patách.
To často říkají ti, co mají strach.

Je to jen nálada,
co podzim zpravidla mi přinese.
Barvama čaruje, přitom mě okrádá,
procházím se sama po lese.

R1: A sny mi stékají...

R2: Co tady odevzdám svým představám.
Co tady zanechám, z toho, co zbylo,
z toho, co ještě mám.
Mááám, mááám. Mááám, mááám.

3x Když sny stékají mi po patách,
snažím se nemít strach,
snažím se nemít strach.

Je to jen nálada.

Přístav

hudba a text Tomáš Hurt

Nač ohlížet se zpátky,
když jiné plány ještě mám?
Proč zbytečně měnit daný kurs?
Když k cíli pořad zbývá notný kus.

Na palubě jsem svým pánem
– jen voda, loď a já.
Do plachet se vítr opírá.
Co v dáli za obzorem se skrývá, nevím sám.

Tak jsem přeplul spoustu moří,
každé jinou barvu má.
A v přístavech potkal mnoho žen.
Přes to všechno sám jsem vstával každý den.

R: Vidět nevidané, slyšet neslychané,
jiné kraje, jiné zvyky,
chtěl jsem stále poznávat.

Nakonec jsem ji našel, jinou nehledám.
Loď jsem prodal. Proč se toulat dál?
Když nejhezčí přístav
– přístav lásky v tebě mám.

R: Vidět nevidané...

Dva břehy

hudba a text Hanka Dvořáková

Víš, já nehledám už nic jiného, než malé pohazení,
kdy není třeba říkat si, co pro mě je a co pro tebe není.
Víš, já nehledám už nic jiného, než malý kousek něhy.
Ta, která na okamžik umí spojit dva osamělé břehy.

A mezi těmi břehy proudí si řeka,
někdy je divoká, jindy tiše po kamenech stéká.
Víš, já nehledám už nic jiného, než přes tu řeku most.
To když už jsem samotou promrzlá na kost.

R: Tak sama na svém břehu
hledám, hledám tvoji něhu,
sama na svém břehu ji hledám dál.

2x Sama na svém břehu
hledám, hledám tvoji něhu,
sama na svém břehu ji hledám dál.

Kéž bys tak uměl chvilku slyšet.
Slyšet, že není třeba víc,
než spolu zůstat chvíli tiše.
Blízkost je výletem do našich světů,
setkáním u hranic.

Kéž bys tak mohl jednou věřit.
Věřit, že nechci už nic víc,
než se do tvých dlaní na okamžik svěřit
a nemyslet si o tom už vůbec nic.

Nemyslet si nic. Už vůbec nic.

Píseň holuba

hudba a text Ondřej Valta

Slétl jsem schody
a v průčelí stál můj shrbený stín.
Povídám kámo, já vím.
Z vyprahlejších polí
šířil se prach a vejfuků dým
až k mému trámu pod podkrovím.
Nejsem tu vítanou ozdobou.
To město trpí vážnou chorobou.

R: Míjím zpuštělé sady a stáje
a pod křídly mám
mapy všech měst s příběhy lidí,
který už znám.
Míjím koryta řek, co těm obrazům měst
jsou stříbrnej rám,
jež překonávám na vlastní pěst.

A přitom ten kraj by mohl bejt ráj.
Z číše života chci dolít po okraj.

Mám rád blízkost nebes
na střeších chrámů a vrcholcích skal.
Však ani tady nemám svůj úkryt, kdyby ses ptal.
Dávno není mi přáno,
svůj sny jsem promamíl v hřích
a zbylo pár holek přelétavých.
Ať jsi dole nebo bydlíš na kopci,
pelech shodí vítr nebo výrostci.

2xR: Míjím zpuštělé sady a stáje
a pod křídly mám...

Svět se nezastaví s mými starostmi,
aspoň vrkám tak, jak zobák narost mi.

kapela ZHurta

Tomáš Hurt
kytara, zpěv

Hanka Dvořáková
zpěv, perkuse

Ondřej Valta
kytara, zpěv

Zdeněk Kadlec
basová kytara